

סוחר החלומות

הנרי בסטון

יום אחד אמא קראה לפטר ונתנה לו סל ביצים טריות. היא אמרה לו להביא את הביצים לדודה ג'ן, שגרה במרחק מה במורד העמק. פטר, בחור נמרץ בן שתים-עשרה, שמח להזדמנות טיול, חבש את כובעו הירוק ויצא לדרך. היה זה בוקר אביבי בהיר והאדמה, שזה עתה השתחררה מכפור החורף, נהנתה להתחמם בשמש. על ענפי עצים ישבו ציפורים אחדות שרק לפני ימים בודדים חזרו מהדרום. ענפי העצים היו מלאים עלים צעירים וניצני פרחים, הכל סביב שר וזרח, וריח שדות חרושים הורגש באוויר. פטר הלך בדרך ושרק בעליצות. פתאום ראה על השביל דבר מה נוצץ חזק, כאילו חתיכת שמש נפלה לארץ. "חתיכת זכוכית" חשב פטר, אך כשהתקרב ראה

שלא הייתה זו זכוכית אלא מטבע זהב קטן, שכנראה נפל מארנק של מישהו. פטר עצר, הרים את המטבע, שם בכיס והמשיך בדרך, בשריקה חזקה ועליזה עוד יותר. כעבור רגע הוא הגיע למקום בו השביל יורד במורד הגבעה ומשם ראה אדם שהולך לקראתו, מטפס על הגבעה. היה זה איש זקן מאוד. פניו היו חרושים בקמטים כמו תפוח עץ מאשתקד, היו לו שערות לבנות וזקן לבן שהגיע כמעט עד חגורתו. הוא היה גם לבוש בצורה מוזרה בגלימת ארגמן ונעל נעלי זהב. על חגורתו תלויים היו על שרשראות כסף שתי קרנות, אחת, קרן רגילה של פרה, שניה, קרן שנהב נהדרת, חרוטה בדמויות אנשים וחיות. "חלומות למכירה! חלומות למכירה!" קרא האיש ברגע שראה את פטר. "אולי תרצה לקנות חלום, איש צעיר?" "ואיזה חלומות יש לך?" שאל פטר. "טובים, גרועים, אמיתיים ומזויפים, מכל הסוגים" ענה מוכר החלומות "יש לי גם כמה חלומות אימה מעניינים. חלומות למכירה! חלומות למכירה!"

"כמה עולה חלום?" שאל פטר.

"מטבע זהב אחת" ענה הסוחר.

"אז אקח אחד, בבקשה" אמר פטר ונתן לאיש את המטבע שמצא לפני כמה רגעים.

האיש הוציא שזיף מקרן השנהב ונתן אותו לפטר. "תאכל זאת" אמר "ובפעם הבאה כשתישן תראה את החלום."

פטר אכל את השזיף המתוק והמשיך בדרכו. ומדי פעם עוד עצר והביט אחורה על האיש שעלה במעלה הגבעה. אחרי זמן מה הגיע לחורשת אורנים קטנה, התיישב על סלע גדול ואכל את ארוחת העשר שאמו הכינה לו לדרך. השמש עמדה גבוה בשמיים. היה קרוב לשעת צהריים. פטר עוד לעס לחם וגבינה כשפתאום שמע תקיעת קרנות, תחילה מרחוק, אחר כך קרוב מאוד. יחד עם הקרנות נשמע גם צליל פרסות סוסים ופתאום הופיעה לפניו מרכבה רתומה לתריסר סוסים לבנים. במרכבה ישבה גברת, לבושה בהידור ועונדת תכשיטים נוצצים. להפתעתו של פטר הוא ראה שזו לא אחרת מאשר דודה ג'ן שלו.

המרכבה נעצרה לידו עם צלצול הרתמות רב ודודה ג'ן הביטה על פטר מהחלון "מה אתה עושה כאן, ילדי?"

"הייתי בדרך אליך, עם סל ביצים טריות" ענה פטר. "איזה מזל שפגשתי אתך" אמרה דודה ג'ן "כי אני כבר לא גרה בבית הישן שלי. יש לי עכשיו טירה גדולה. בוא, עלה למרכבה ואל תשכח לקחת את הסל."

פטר עלה למרכבה והם נסעו. המרכבה עברה את הגבעה והמשיכה בעמק. היא נסעה דרך יערות מוזרים שמהם זעקו תוכים ירוקים. היא המשיכה דרך הרים משונים, זוהרים בשלג לבן. פטר הביט על דודה ג'ן וראה פתאום כתר על ראשה. "האם את מלכה, דודה ג'ן?" הוא שאל.

"אכן כך" ענתה הדודה "ראה, פטר, לפני יומיים חיפשתי את הפרה הלבנה שלי שברחה מהרפת ומצאתי את הטירה שאליה אנו נוסעים עכשיו. יש לה צריחים יפים וגם שער מקושט ביהלומים. שאלתי את השוער של מי הטירה והוא ענה שהיא שייכת למי שרק ירצה אותה. לכן נכנסתי פנימה,

בדקתי את כל החדרים הרבים שלה ואז לבשתי גם את הבגדים האלה וענדתי את היהלומים. אחר כך הודעתי לכל המשרתים שאני מתכוונת להיות המלכה. תראה שאין דבר שיעמוד נגד אישה בעלת מרץ והחלטיות."

המרכבה המשיכה לנסוע ואחרי זמן מה פטר יכול היה כבר לראות את הטירה. היא הייתה גדולה מאוד ובכל פינה התנוסס מגדל גבוה. לפטר הדבר דמה משום מה כמו פיל ששוכב על גבו.

פטר ודודה ג'ן נכנסו פנימה דרך השער המקושט ביהלומים ושם קיבלו אותם משרתים רבים לבושים במדים כחולים.

"אולי תרצה לאכול דבר מה?" שאלה דודה ג'ן, כשהיא מורידה את כפפותיה הלבנות "הכנתי לך מקום ליד השולחן."

ופטר, כמו כל הנערים שתמיד יכולים לאכול עוד ובכל מקום, ענה "כן".

פטר ודודה ג'ן ישבו לשולחן מכוסה במפה לבנה "קרוב קצת את הכסא שלך לשולחן, פטר" אמרה הדודה.

"אינני יכול" ענה פטר "הוא דבוק לרצפה." ואמנם כך היה. הכסא היה דבוק לרצפה ולא ניתן היה להזיז אותו.

"זה מוזר" אמרה דודה ג'ן "אבל מילא, נזיז את השולחן."

אבל גם את השולחן לא ניתן היה להזיז. פטר ניסה לקרב את הצלחת, שהמשרת רק כרגע שם לפניו, אבל הצלחת כאילו קפאה למפה בצורה מוזרה כלשהי, וגם אותה לא ניתן היה להזיז.

אבל המרק שבצלחת לא היה מחובר לצלחת וניתן היה לאוכלו, כך גם תות השדה וגלידה שהובאו לקינוח.

"האם אינך חושדת, דודה ג'ן, שזו טירת מכושפת?" שאל פטר.

"בשום אופן לא" ענתה הדודה "ואפילו אילו כך היה, אין דבר שיעמוד נגד אישה בעלת מרץ והחלטיות."

ואחר כך היא הוסיפה "הערב אזמין כמה אורחים לארוחה, אז בינתיים רוץ ותשתעשע כמה שרק תוכל. יש דברים רבים מעניינים בטירה, אפילו

בריכה עם ברבורים."

דודה ג'ן יצאה מהחדר בלווי משרתים ופטר התחיל לחקור את הטירה. הוא עבר חדר אחרי חדר, בדק את עליות הגג ואפילו נאבד לרגע במרתף. ובכל מקום ראה שאת הדברים לא ניתן להזיז. מיטות, שולחנות וכסאות היו דבוקים לרצפה ואפילו השעונים והצנצנות לא ניתנו להזזה מהמקום. הגיע לילה ומרכבה אחרי מרכבה התחילו לעבור את שער היהלומים. כאשר האורחים התאספו נשמעה תקיעה של חצוצרת כסף ודודה ג'ן, לבושה בשמלה מפוארת מקושטת בפנינים, ירדה לאולם הקבלה. שני נערים שחורי עור, לבושים בבגדים מזרחיים וטורבנים על ראשיהם החזיקו את שובל שמלתה והיא נראתה באמת מכובדת מאוד. פטר להפתעתו מצא את עצמו לבוש בגד כטיפה בצבע שזיף.

"ברוכים הבאים, ידידיי" במילים אלה פתחה המלכה ג'ן את הנשף "האם אין זה מזל גדול שנוכל לערוך כאן סעודה יפה זו?" והיא נתנה את זרועה לאחד מהקצינים המלכותיים שהוביל אותה

לשולחן.

כל המשתתפים האחרים, לבושים בהידור במשי וסטין, מקושטים ביהלומים ואבני חן, נמשכו כמו זנב טווסים אחריהם. הארוחה הייתה נהדרת ואחריה בזוגות ושלשות עברו האורחים לאולם הנשף. דודה ג'ן והקצין הובילו את הריקודים וזוגות אחרים הצטרפו לואלס, מינואט, קוואדריל וסוגי ריקוד אחרים.

הנשף היה בשיאו כשנשמעו פתאום צעדים כבדים על המדרגות המובילות לאולם והאורחים ראו בדלת אדם זקן, לבוש בגלימת ארגמן ונעול נעלי זהב. היה זה סוחר החלומות. שערותיו הלבנות היו פרועות, הגלימה גלשה מזרועותיו ועל נעלי זהב שלו נראה אבק שחור.

"אנשים טיפשים!" קרא סוחר החלומות הזקן "רוצו מכאן! ברחו! הטירה היא תחת כישוף איום והיא תתהפך תוך דקות ספורות! האם לא הרגשתם שהכל מחובר לרצפה? רוצו מיד!"

מיד קמה ערבוביה גדולה והאורחים התחילו לרוץ בבהלה אל הדלתות. פטר ראה באימה שדודה ג'ן

אינה אתם. הוא רץ בתוך הטירה וקרא בקול "דודב ג'ן! דודה ג'ן!" הוא עבר באולמות עזובים, מוארים באור מלא, הוא ראה את עצמו במראות שלאורך הפרוזדורים. "דודה ג'ן! דודה ג'ן!" קרא שוב ושוב אך היא לא ענתה.

פטר עלה במדרגות אל מגדל הטירה ויצא למרפסת. משם ראה את צל הטירה השחור, שאור הירח זרק על הדשא למטה. הוא ראה את היער, בהיר מלמעלה וחשוך למטה, ואת שרשרת ההרים המושלגת. ופתאום שמע קול, חזק יותר מכל קול שבן אדם מסוגל להשמיע, עמוק, מצלצל וקודר כמו צלצול פעמון גדול.

"זה הזמן!"

והכל נעשה שחור יותר מדיו. אנשים זעקו, הטירה הגדולה התחילה להתנדנד כמו אוניה בים סוער, והתחילה להתהפך. פטר הרגיש שרצפת המרפסת נשמטת מתחת לרגליו. הוא רצה להיאחז בדבר מה אך לא מצא כלום בהישג ידו ופתאום הוא התחיל לפול בצעקה גדולה. הוא נפל, נפל ונפל עוד.

כשפטר התאושש, במקום לילה ראה יום בהיר, שעת צהריים. הוא ישב על אותו הסלע בחורשה קטנה, שעליו ישב כשראה את המרכבה של דודה ג'ן. בולבול קרא מעל ראשו. דודה ג'ן והטירה המכושפת היו חלום. כי פטר רק נרדם תחת האורנים, וכשישן חלם את החלום שקנה מסוחר החלומות.

פטר שפשף את עיניו, שמח שהוא חי עדיין, לקח את סל הביצים והמשיך בדרכו תוך שריקה עליזה.